

19. nedjelja kroz godinu A

Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se! (Mt 14,27)

Prvo čitanje

1. o Kraljevima 19,9a.11-13a

U one dane: Dođe Ilija na Božje brdo Horeb, uđe u neku pećinu i prenoći u njoj. I gle, eto k njemu riječi Gospodnje. Glas mu reče: "Iziđi i stani u gori pred Gospodinom. Evo Gospodin upravo prolazi." Pred Gospodinom je bio silan vihor, tako snažan da je drobio brda i lomio hridi, ali Gospodin nije bio u olujnom vihoru; poslije olujnog vihora bio je potres, ali Gospodin nije bio u potresu; a poslije potresa bio je oganj, ali Gospodin nije bio u ognju; poslije ognja šapat laganog i blagog lahora. Kad je to čuo Ilija, zakri lice plaštem, iziđe i stade na ulazu u pećinu.

Drugo čitanje

Rimljanima 9,1-5

Braćo i sestre! Istinu govorim u Kristu, ne lažem; susvjedok mi je savjest moja u Duhu Svetom: silna mi je tuga i neprekidna bol u srcu. Da, htio bih ja sâm proklet biti, odvojen od Krista, za braću svoju, sunarodnjake svoje po tijelu. Oni su Izraelci, njihovo je posinstvo, i Slava, i Savezi, i zakonodavstvo, i bogoštovlje, i obećanje; njihovi su i oci, od njih je, po tijelu, i Krist, koji je iznad svega, Bog blagoslovljen u vjekove. Amen.

Evandjelje

Matej 14,22-33

Pošto je nahranio mnoštvo, Isus odmah prisili učenike da uđu u lađu i da se prebace prijeko dok on otpusti mnoštvo. A pošto otpusti mnoštvo, uziđe na goru, nasamo, da se pomoli. Uvečer bijaše ondje sam.

Lađa se već mnogo stadija bila otisla od kraja, šibana valovima. Bijaše protivan vjetar. O četvrtoj noćnoj straži dođe on k njima hodeći po moru. A učenici, ugledavši ga kako hodi po moru, prestrašeni rekoše: "Utvara!" I od straha kriknuše. Isus im odmah progovori: "Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!" Petar prihvati i reče: "Gospodine, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi!" A on mu reče: "Dođi!" I Petar siđe s lađe te, hodeći po vodi, pođe k Isusu. Ali kad spazi vjetar, poplaši se, počne tonuti te krikne: "Gospodine, spasi me!" Isus odmah pruži ruku, dohvati ga i kaže mu: "Malovjerni, zašto si posumnjao?" Kad uđoše u lađu, utihnu vjetar. A oni na lađi poklone mu se ničice govoreći: "Uistinu, ti si Sin Božji!"

Za razmišljanje

Na moru, gdje divlji vjetar baca čamcem, misle učenici da vide duha koji im se približava. Ne misle, da bi to mogao biti Isus, jer su ga ostavili sama u molitvi na jednom brdu. Ipak to je on, koji po vodi k njima dolazi, da ih oslobodi iz njihove bezizlazne situacije. Preko šuma valovlja dopire do njih njegov glas, i Petar pokušava, slijediti Isusov poziv i približiti mu se po vodi. Uskoro ga hvata strah i pričinja se da će ga vali prekriti. Isus ga ne ostavlja pasti. Odmah mu pruža ruku i ljubazno ga opominje: "Zašto si posumnjao?" Na Isusovu riječ izlazi Petar iz pogibli valovlja. Vjetar se stišava, valovi se smiruju i učenici se u čamcu primiruju. Prepoznavajući Isusa predaju mu se puni povjerenja.

Simbolika ovoga teksta je lako razumljiva. Na olujnom moru jednog neprijateljskog svijeta biva čamac Isusovih učenika, Crkva, nemilosrdno bacan. Isus nije u čamcu, ali je u blizini. Izaći, udaljiti se od te zajednice slabih, onih koji sumnjaju, traže, ne pomaže. Biti budan i slušati, spoznanje i vjera u Božju blizinu su putokazi, koji vode čamac kroz oluju na spasonosnu obalu.

U osobi Petra, koji je po svom poletu, ali i uvijek ponavljanoj sumnji, prototip čovjeka vjernika, postaje nam jasan još jedan vidik ovog odlomka: lako je moguće da se sigurno i zaštićeno osjećamo kad sabrani u zajednici pjevamo, molimo i slavimo. Ali kad smo sami, izvan te zajednice, prijeti nam ponor potrebe, sumnje, mržnje i neprijateljstva. Trčimo ususret napasti, da Isusa više i ne prepoznamo u viru tolikih negativnih okolnosti. Ipak, samo ako se njemu obraćamo, dopustimo da nam on dadne oslobođenje i spasenje, osjetit ćemo ga, i hujanje oluje postat će blagi dašak vjetra.